

FRI Holdningsnotat Solidarisk ansvar

FRI anbefaler, at klienterne forholder sig til risiko og ansvar, herunder gør sig klart hvilke forsikringskrav, der bør stilles til de rådgivere, som der indgås aftale med. Formålet er, at klienten opnår reel sikkerhed og ikke står tilbage med en falsk illusion, hvis uheldet måtte være ude.

Der skal være en forventningsafstemning mellem klienten og rådgiveren om den risiko, der er forbundet med det konkrete projekt, herunder hvem der skal bære risikoen for hvad – og hvordan den afdækkes.

Definition:

Solidarisk ansvar medfører, at i en gruppe bestående af flere skadevoldere, kan klienten søge det fulde tab erstattet hos hvem som helst af skadevolderne, uanset deres reelle andel af skaden.

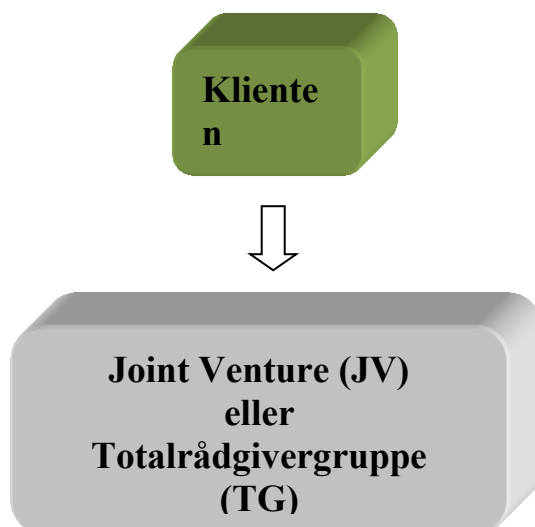
Den af skadevolderne – typisk den der har bedst mulighed for at betale – der betaler erstatningen, skal herefter søge regres hos den eller de andre skadevoldere for betaling af deres forholdsmæssige andel af skaden.

Joint Ventures/totalrådgivergrupper og individuelle kontrakter

Hvis man skal vurdere, hvornår det er fair at forlange solidarisk hæftelse, må man sondre mellem den situation, hvor der er tale om en kontrakt med en part bestående af en gruppe og den situation, hvor der indgås kontrakt med flere individuelle samarbejdspartnere:

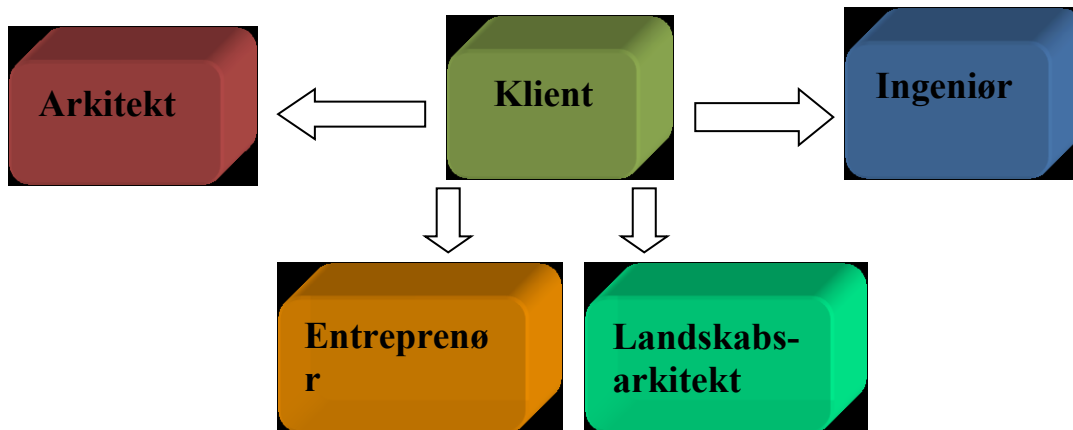
1. Joint Ventures og totalrådgivergrupper

I denne situation er rådgiveren ikke individuel aftalepart med klienten, men er part af en gruppe i form af et Joint Venture eller en totalrådgivergruppe, som tilbyder solidarisk hæftelse overfor klienten.

I den situation har deltagerne i JV/TG i fællesskab besluttet at indgå en kontrakt med klienten om leverancer om f.eks. totalrådgivning til et projekt.

2. Individuelle kontrakter

Klienten indgår individuelle kontrakter med forskellige parter, som alle er involveret i samme projekt.

Disse to situationer er helt forskellige!

I den første situation (JV/TG) har parterne besluttet at arbejde sammen som en gruppe. Deltagerne har haft mulighed for at vurdere de øvrige deltagers tekniske- samt økonomiske formåen. Det er derfor rimeligt, at JV/TG'er er solidarisk ansvarlige over for klienten for de skader, som måtte opstå. Parterne har her mulighed for i deres interne aftale på forhånd at afklare deres indbyrdes hæftelse m.m.

I den anden situation, hvor klienten har valgt arkitekt, ingeniør, entreprenør, m.fl. individuelt, er det alene klienten, der har mulighed for at tjekke de enkelte parter tekniske kompetencer og økonomiske formåen. De øvrige parter har ingen indflydelse på det valg, som klienten måtte træffe, hvilket ofte sker ud fra økonomi – læs: laveste tilbud. De forskellige parter er ganske enkelt tvunget til at arbejde sammen om projektet.

I denne situation, hvor rådgiveren ikke har nogen indflydelse på hvem, der bliver hans samarbejdsparter på det konkrete projekt, er det urimeligt at stille krav om solidarisk hæftelse.

Hvis ikke denne situation bliver håndteret ordentligt kan det efterlade risikoen for et krav rejst mod en konkursramt skadevolder hos rådgiveren, og ikke hos den, der er nærmest til at bære risikoen: Hos klienten, der har indgået kontrakt med det nu konkursramte firma.

FRI anbefaler, at klienten undlader at stille krav om solidarisk hæftelse i de situationer, hvor han selv har indgået individuelle kontrakter med sine samarbejdspartnere, da klienten i så fald er nærmest til at bære risikoen!

Godkendt af FRI's bestyrelse den 16. april 2012